

Sygn. akt III RC 626/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie :

Przewodniczący: SSR Ewa Brzeźniak

Protokolant: Marta Michniewicz

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2013 roku w Świdnicy na rozprawie, sprawy

z powództwa Z. Ż.

przeciwko K. Ż.

o wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego

oraz ***z powództwa***

K. Ż. przeciwko Z. Ż.

o podwyższenie alimentów

I. oddalić oba powództwa;

II znieść wzajemnie koszty postępowania.

Sygnatura akt III RC 626/12

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Świdnicy w dniu 22 października 2012 roku Z. Ż. wniósł o obniżenie alimentów zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 05 grudnia 2011 roku w sprawie sygn. akt I C 627/09 na rzecz byłej żony K. Ż. z kwoty po 2000 zł miesięcznie do kwoty po 500 zł miesięcznie. Żądanie pozwu Z. Ż. uzasadnił pogorszeniem się jego sytuacji majątkowej związanej z kryzysem w branży kamieniarskiej oraz pogorszeniem stanu zdrowia i związanymi z tym zwiększonymi wydatkami na leczenie.

W odpowiedzi na pozew K. Ż. wniosła o oddalenie powództwa w całości i domagała się podwyższenia do kwoty po 3000 zł miesięcznie alimentów ustalonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 05 grudnia 2011 roku w sprawie sygn. akt I C 627/09, zgodnie z którym powód zobowiązany został do płacenia na jej rzecz alimentów w kwocie po 2000 zł miesięcznie. W uzasadnieniu pozwana podniosła, że twierdzenia powoda nie polegają na prawdzie, gdyż prowadzi on zakład kamieniarki, z którego osiąga dochody rzędu około 50.000 zł miesięcznie. Twierdziła, że zaniżanie dochodów przez powoda jest celowym działaniem, mającym na celu uniknięcie obowiązku alimentacyjnego. Powód jest wieloletnim przedsiębiorcą działającym w branży kamieniarskiej i obecnie na dużą skalę usługowo przecina bloki kamienne, z czego osiąga przychód na poziomie 3500 zł za przycięcie jednego bloku.

K. Ż. podała też, że przed rozwodem miała dostęp do znacznie większych środków finansowych, żyła na wysokim poziomie, wyjeżdżała na wycieczki zagraniczne, używała drogich kosmetyków, zamieszkiwała we wspólnym domu jednorodzinnym o powierzchni 250 metrów kwadratowych. Żądanie podwyższenia alimentów argumentowała

wzrostem kosztów zakupu lekarstw, paliwa, żywności oraz wydatkami na cele leczniczo – pielęgnacyjne po przebytej operacji ginekologicznej. Podała, że powód zalega z wypłatą alimentów na jej rzecz w wysokości 21.229,40 zł.

W odpowiedzi na pozew o podwyższenie alimentów Z. Ż. zaprzeczył twierdzeniom pozwanej odnośnie uzyskiwanych przez niego dochodów twierdząc, że była żona upraszcza logikę w zakresie możliwości rynkowych branży kamieniarskiej.

W piśmie procesowym z dnia 23 maja 2013 roku Z. Ż. zmienił dotychczasowe żądanie i wniósł o uchylenie obowiązku alimentacyjnego wobec pozwanej ewentualnie o obniżenie świadczenia alimentacyjnego na rzecz K. Ż. do kwoty po 200 zł miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 05 grudnia 2011 roku wydanym w sprawie I C 627/09 Sąd Okręgowy w Świdnicy rozwiązał małżeństwo Z. Ż. z K. Ż. poprzez rozwód z winy powoda oraz zasadził od Z. Ż. na rzecz pozwanej alimenty w kwocie po 2000 zł miesięcznie płatne do dnia 15 każdego miesiąca, począwszy od uprawomocnienia się wyroku z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat. Wyrokiem tym określono sposób korzystania przez czas wspólnego zamieszkiwania stron z domu położonego w S. przy ul. (...), w ten sposób, że do wyłącznego korzystania K. Ż. zostały przyznane pokój i kuchnia na parterze oraz łazienka w przyziemiu, do wyłącznego korzystania Z. Ż. zostały przyznane pokój i łazienka na pierwszym piętrze oraz kuchnia w przyziemiu, natomiast pozostałe pomieszczenia zostały przyznane do wspólnego korzystania przez obie strony.

W trakcie prowadzonej sprawy o rozwód Sąd zabezpieczył roszczenie powódki przez zobowiązanie Z. Ż. do łożenia na utrzymanie K. Ż. kwoty po 1000 zł miesięcznie. Na skutek zażalenia pozwanej Sąd Apelacyjny we Wrocławiu podwyższył kwotę alimentów do wysokości 1700 zł miesięcznie.

K. Ż. pobierała wówczas świadczenie emerytalne w wysokości 730 zł miesięcznie oraz otrzymywała kwotę 1700 zł miesięcznie tytułem alimentów od pozwanego. Z. Ż. nie wywiązywał się regularnie ze swojego obowiązku alimentacyjnego. Pozwana przeznaczała na swoje utrzymanie kwotę 2500 zł miesięcznie. Ponościła koszty leczenia związane z zabiegami na kręgosłup i stawy oraz terapia hormonalną.

Powód prowadził wówczas działalność gospodarczą – (...) w S.. Za 2010 rok powód osiągnął przychód w wysokości 158.707,51 zł. Koszty uzyskania przychodu wyniosły 144.483,72 zł, a dochód 14.223,79 zł. Natomiast za 2011 rok przychód wyniósł 202.458,65 zł, koszty uzyskania przychodu wyniosły 190.205,09 zł, a dochód 12.253,56 zł. Z. Ż. starał się wykazać, że jego dochody z działalności gospodarczej są znikome i w tym celu zatrudnił pracowników bez umowy o pracę. Gdy małżeństwo stron funkcjonowało jeszcze poprawnie dochód powoda z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej wynosił około 30.000 zł miesięcznie. Strony wyjeżdżały wówczas na egzotyczne wycieczki, m. in. do W., na Wyspy K., K., do T., G..

Dowody:

- akta I C 627/09 Sądu Okręgowego w Świdnicy;
- PIT 36 za 2010 i 2011 rok wraz z załącznikami – k. 76, 77.

W dacie orzekania w niniejszej sprawie K. Ż. pobiera emeryturę w wysokości 805 zł. Pozwana zamieszkuje wraz z córką, jej dzieckiem, konkubentem córki – D. P. i powodem w domu jednorodzinnym w S. przy ul. (...), przy czym nieruchomości ta stanowi współwłasność stron. Koszty utrzymania domu wynoszą: tytułem podatku od nieruchomości – 2.583 zł co kwartał, za energię elektryczną – 500 zł miesięcznie, za wodę – 300 zł miesięcznie, za ogrzewanie – gaz – 9000 zł rocznie. Opłaty za dom ponosi córka pozwanej wraz z konkubentem. K. Ż., gdy stać ją finansowo zwraca im ¼ opłat. Miesięczne wydatki pozwanej wynoszą: fryzjer – 120 zł, kosmetyki i usługi kosmetyczne – 270 zł, zakup środków czystości – 150 zł, zakup odzieży i obuwia – 500 zł, opłata za telefon – 100 zł, zakup paliwa do samochodu – 400 zł, wyjazdy na basen w celach leczniczych – 100 zł, koszty rehabilitacji – 200 zł, zakup lekarstw -300 zł. Dodatkowo K. Ż.

ponosi w ciągu roku koszty związane z wizytą u neurologa – 400 zł, ginekologa 1200 zł, stomatologa 300 zł, okulisty 100 zł, na wyjazdy do sanatorium i urlop 5000 zł. Córka wraz z konkubentem pomagają finansowo matce. K. Ż. nie posiada własnego samochodu, czasami korzysta z samochodu córki, przy czym miesięcznie daje córce 200 zł na zakup paliwa. Pozwana ponosi również koszty związane z ubezpieczeniem samochodu, przeglądem, serwisem oraz zakupem opon. Roczny koszt utrzymania samochodu córki oceniła na kwotę 2300 zł.

K. Ż. posiada lokatę w banku (...) w wysokości 64.710,83 zł.

W okresie od 24 do 26 kwietnia 2013 roku K. Z. przebywała w (...) szpitalu (...) we W., gdzie przeszła zabieg punkcji torbieli jajnika prawego.

Dowody:

- potwierdzenia transakcji banku (...) z dnia 22.11.2012r., 24.10.2012r. i 24.09.2012r. – k. 21-23;
- zestawienie miesięcznych i rocznych wydatków powódki – 24;
- umowa o przystąpieniu do Millennium nr (...) z dnia 08.08.2005r. – k.74;
- decyzja Burmistrza S. z dnia 08.02.2012r – k. 73;
- karta informacyjna leczenia szpitalnego i zaświadczenie lekarskie – k. 190, 191;
- zeznania K. Ż. – k. 270v-271v;
- zeznania świadka D. P. – k. 186v-187

Powód Z. Ż. do końca marca 2013 roku prowadził działalność gospodarczą w zakresie obróbki kamienia i produkcji nagrobków. W większości powód realizował zamówienia z województwa (...), przy czym zatrudniał jednego pracownika na 1/2 etatu. W 2012 roku powód z prowadzonej działalności osiągnął przychód w wysokości 106.323,27 zł, natomiast za okres od stycznia do sierpnia 2012 roku wykazał stratę w kwocie 22.602,54 zł. W dniu 01 kwietnia 2013 roku powód zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej, a w dniu 04 kwietnia zarejestrował się jako osoba bezrobotna. Z. Ż. twierdził, że przy dużym nasyceniu rynku wyrobami kamieniarskimi, produkcja nagrobków stała się nieopłacalna. Jak wynika z ofert hurtowni nagrobków znajdujących się na terenie kraju, koszt nagrobku o wymiarach 90/190 z tablicą wynosi 800 zł.

W okresie od 01 do 14 marca 2013 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Obecnie zakład kamieniarski jest zamknięty. Powód pobiera zasiłek dla bezrobotnych w kwocie 700 zł miesięcznie. Twierdzi że prócz zasiłku nie osiąga żadnych innych dochodów.

Dowody:

- zaświadczenie Biura usług (...) w S. z dnia 7.10.2012r. – k. 4;
- kserokopia faktur VAT z dnia 13.07., 26.07., 02.08.2010 roku – k. 26-44;
- umowa o pracę A. P. – k. 65;
- zaświadczenie lekarskie – k. 103;
- faktury VAT nr (...), od nr (...) do nr (...) – k. 131-144;

Wydruk ze strony internetowej dot. zawieszenia przez powoda działalności gospodarczej – k. 155;

- zaświadczenia PUP – k. 179;

- zdjęcia – k. 105-118, 163-174, 229-233;
- folder Monolit Hurtownia nagrobków 2013r. – k. 268;
- zestawienie przychodów działalności gospodarczej Z. Ż. – k. 210-211;
- wydruk zdjęć z ponumerowanymi blikami – k. 58-62, 105-118;
- zeznania powoda Z. Ż. – k. 269v-270v;
- zeznania świadka W. G. – k. 120-120v;
- zeznania świadka J. łąty – k. 120v-121;
- zeznania świadka A. P. – k. 121-121v.

Powód zamieszkuje w domu jednorodzinnym wraz z byłą żoną, ich córką i jej dzieckiem. Wraz z nimi zamieszkuje konkubent córki stron – D. P.. Z. Ż. od marca 2013 roku, tj. od czasu kiedy konkubent córki wprowadził się do domu, nie partycypuje w kosztach utrzymania nieruchomości. Wcześniej powód uczestniczył w opłatach. W sierpniu 2012 roku zapłacił rachunek za gaz w wysokości 6.862,51 zł.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy G. M. na wniosek pozwanej prowadzi przeciwko powodowi egzekucję zaległych świadczeń alimentacyjnych na rzecz byłej żony. W okresie od 27 kwietnia 2010 roku do 05 listopada 2011 roku komornik wyegzekwował od Z. Ż. kwotę 37.422,84 zł. Alimenty zaległe na rzecz wierzyciela na dzień 06 listopada 2012 roku wynosiły 17.033,17 zł. W dniu 13 lutego 2013 roku powód tytułem zaległych alimentów na rzecz pozwanej wpłacił 28.91,92 zł.

Powód posiada zadłużenie z tytułu podatku od nieruchomości w wysokości około 20.000 zł. W dniu 14 marca 2012 roku komornik sądowy dokonał sprzedaży (...) należącego do powoda za kwotę 9000 zł. Natomiast we wrześniu 2013 roku odbyła się licytacja ruchomości należących do powoda w postaci (...) nr rej (...) i (...) JF.

Dowody:

- faktura Gaz – (...) nr (...) – 72
- zaświadczenie o dokonanych wpłatach do Komornika S. G. M. – k. 78;
- faktura VAT dot. sprzedaży samochodu ciężarowego przez komornika – k. 145;
- obwieszczenie o licytacji – 238;
- zeznania powoda Z. Ż. – k. 269v-270v.

Powód w 1992 roku przeszedł zawał mięśnia serca. Stwierdzono u niego chorobę niedokrwinną serca, nadciśnienie tętnicze hipertrójglicerydemię, chorobę zwyrodnieniową stawów kręgosłupa i otyłość. W 2004 roku Z. Ż. przeszedł operację usunięcia polipów jelita grubego. W okresie od 14 listopada do 12 grudnia 2012 roku powód przebywał na Oddziale Psychiatrycznym Szpitala (...) w J. z powodu zespołu neurastenicznego.

Decyzją z dnia 18 października 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił powodowi prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, gdyż stan jego zdrowia nie uzasadniał wówczas przyznania prawa do świadczenia.

W styczniu 2013 roku na zakup lekarstw powód wydał około 400 zł.

Dowody:

- wyniki badań radiologicznych powoda z 2006 roku, zaświadczenie prywatnego gabinetu ortopedycznego z dnia 21.11.2006r., orzeczenie lekarza (...). B. z dnia 4.10.2012r., karty informacyjne z leczenia szpitalnego z dnia 08.07.2005r., 6.08.2007r., 5.11.2008r., 9.01.2009r., 16.12.2008r., 12.12.2012r., zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 08.01.2013r., zwolnienia lekarskie za okres od 19.10.2012r. do 31.01.2013r. – k. 79-80;

- decyzja ZUS w W. z dnia 18.10.2012r. – k. 64;

- faktura nr (...) Apteki (...) i faktura (...) Apteki (...) – k. 69-70;

- zeznania powoda Z. Ż. – k. 269v-270v.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są przepisy art. 138, 135 i 60 § 2 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, wskazujące zasady obowiązku alimentacyjnego pomiędzy byłymi małżonkami i możliwość zmiany zakresu tego obowiązku.

Artykuł 60 § 2 krio stanowi, że jeżeli jeden z małżonków został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia, a rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego, sąd na żądanie małżonka niewinnego może orzec, że małżonek wyłącznie winny obowiązany jest przyczynić się w odpowiednim zakresie do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego, chociażby ten nie znajdował się w niedostatku.

Zgodnie z art. 138 krio w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Stosownie zaś do treści art. 135 § 1 krio zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Cytowany przepis jako główną przesłankę istnienia obowiązku alimentacyjnego między byłymi małżonkami, gdy jeden został uznany wyłącznie winnym rozkładu pożycia wskazuje istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego na skutek orzeczenia rozwodu, a nie jego niedostatek.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i poglądami doktryny przesłanką, od której zależne jest powstanie i trwanie określonego w art. 60 § 2 k.r.o. obowiązku alimentacyjnego małżonka wyłącznie winnego jest spowodowanie przez rozwód istotnego pogorszenia sytuacji materialnej małżonka niewinnego, które nie musi jednak przybrać formy niedostatku. Ustalając czy zachodzą przesłanki do zasądzenia alimentów w oparciu o przepis art. 60 § 2 k.r.o., Sąd porównuje zatem sytuację materialną małżonka niewinnego z jego położeniem materialnym jakie miałby gdyby rozwód nie został w ogóle orzeczony i gdyby małżonkowie kontynuowali pożycie (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86 (OSNCP 1988/4/42). Nie oznacza to, że małżonek niewinny ma prawo do równej stopy życiowej z małżonkiem wyłącznie winnym rozkładu pożycia, jednakże ma on prawo do bardziej dostatniego poziomu życia niż tylko zaspokajanie usprawiedliwionych potrzeb. Ewentualna natomiast zmiana zakresu obowiązku alimentacyjnego między byłymi małżonkami rozpatrywana być musi z uwzględnieniem art. 138, art. 135 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Przedmiotem sprawy było ustalenie, czy i w jakim zakresie zmieniła się sytuacja materialna i możliwości zarobkowe każdej ze stron, czy sytuacja materialna i osobista pozwanej uległa polepszeniu na tyle, aby można było przyjąć, że w wyniku rozwodu małżonek niewinny znalazł się w sytuacji pociągającej za sobą istotne pogorszenie poziomu życia i czy małżonek winny powinien uzupełnić środki finansowe do zapewnienia małżonkowi niewinnemu bardziej dostatni poziomu życia niż tylko zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb.

W ocenie Sądu powództwo Z. Ż. nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem od czasu ostatniego zasądzenia alimentów od powoda na rzecz byłej żony wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia z dnia 05 grudnia 2011 roku wydanym w sprawie I C 627/09 nie nastąpiła zmiana stosunków uzasadniająca uchylenie obowiązku alimentacyjnego powoda wobec pozwanej. Zdaniem Sądu nie zmieniły się w istotny sposób możliwości zarobkowe i majątkowe Z. Ż., jak również nie pogorszył się stan zdrowia powoda, który w znacznym stopniu ograniczałby jego możliwości zarobkowe. Powód

podniósł, że nie jest w stanie płacić alimentów na byłą żonę, gdyż nie osiąga żadnych dochodów. Twierdził, że z uwagi na zły stan zdrowia i nieopłacalność produkcji nagrobków, zmuszony był zawiesić działalność gospodarczą.

Sąd ustalił na podstawie materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie, jak i materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie I C 627/09, że sytuacja materialna i zdrowotna powoda od czasu zakończenia ostatniej sprawy o alimenty nie uległa w jakiś znaczny sposób zmianie. W szczególności w ocenie Sądu w trakcie niniejszej sprawy powód nie wykazał, że stan jego zdrowia uniemożliwia mu wykonywanie pracy, w szczególności nie przedstawił stosownego orzeczenia ustalającego jego niepełnosprawność i określającego jego wyłączenie z możliwości wykonywania zatrudnienia lub ograniczenie takiej możliwości.

Zaświadczenia lekarskie przedłożone przez Z. Ż. wskazują iż dotychczas był on jedynie okresowo niezdolny do pracy. A zatem powód/pozwany podjąć zatrudnienie, tym bardziej, jak wynika z materiału dowodowego nigdy nie pracował fizycznie. Wskazać też należy, że powodowi odmówiono prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, a zatem należy traktować go, jako osobę zdolną do pracy. Należy również zauważyć, że schorzenia i dolegliwości, na które powołuje się powód istniały jeszcze przed wszczęciem sprawy rozwodowej, w trakcie której zasądzono alimenty na rzecz pozwanej i wówczas stan zdrowia powoda nie przeszkadzał mu w wykonywaniu pracy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał za pomocą jakichkolwiek dowodów aby pogorszyła się jego sytuacja finansowa, na skutek której nie jest w stanie wywiązać się z obowiązku alimentacyjnego wobec pozwanej. Zdaniem Sądu sam fakt zarejestrowania się powoda jako osoby bezrobotnej i zaprzestania w zasadzie bez powodu prowadzenia działalności gospodarczej nie uzasadnia przyjęcia, że Z. Ż. w pełni wykorzystuje swoje możliwości zarobkowe. Gołosłowne są twierdzenia powoda, że prowadzenie działalności gospodarczej przestało być opłacalne z uwagi na kryzys w branży kamieniarskiej. Niewątpliwie sytuacja w branży kamieniarskiej w okresie zimowym nie jest stabilna, to fakt ten powinien skłonić powoda do poczynienia w okresie wykonywania pracy pewnych oszczędności i odłożyć dodatkowe środki pieniężne, które mógłby wykorzystać w przyszłości na wsparcie finansowe byłej żony. Zauważyć także należy, że powód w lutym 2013 roku dysponował kwotą prawie 29000 zł, z której pokrył zadłużenie alimentacyjne na rzecz pozwanej. Natomiast wszczęcie wobec powoda egzekucji z samochodów jest konsekwencją braku dobrowolnego regulowania alimentów, a nie koniunkturą rynku.

Zdaniem Sądu powód sam doprowadził do sytuacji, w jakiej się obecnie znajduje, a jego działanie obliczone było na uniknięcie obowiązku alimentacyjnego względem pozwanej. Gdyby powód nie zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej mógłby nadal osiągać dochody w podobnej wysokości, jak w czasie wyrokowania o alimentach w sprawie rozwodowej. Powód powoływał się na kryzys w branży kamieniarskiej, a tymczasem nie podjął żadnych działań mających na celu reklamę i promocję swoich produktów. A przed zawieszeniem działalności gospodarczej, nie wykorzystywał wypełni możliwości zakładu, pracując jedynie na jednej maszynie do cięcia kamienia. Nie obserwuje się również na terenie S. zjawiska upadłości zakładów kamieniarskich. Zgodnie z przepisem art. 136 k.r.o. jeżeli w ciągu ostatnim 3 lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych osoba, która już była do tych świadczeń zobowiązana bez ważnego powodu zrzekła się prawa majątkowego lub w inny sposób dopuściła do jego utraty, albo jeżeli zrzekła się zatrudniania lub zmieniła je na mniej zyskowne, nie uwzględnia się wynikłej stąd zmiany przy ustalaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych. Powyższy przepis znajduje zastosowanie do oceny możliwości zarobkowych powoda, które należy w związku z tym określać na poziomie jego zarobków, jakie osiągał podczas sprawy rozwodowej.

Z drugiej strony Sąd ocenił usprawiedliwione potrzeby pozwanej jak i zakres w jakim uległy one zmianie od czasu ostatniego ustalenia wysokości alimentów. K. Ż. podczas ostatniego ustalenia alimentów na swoje utrzymanie przeznaczał kwotę 2500 zł miesięcznie, obecnie twierdzi, że miesięczne koszty jej utrzymania wynoszą 3040 zł, które budzą wątpliwość Sądu. Powódka w niniejszym postępowaniu twierdziła, że ponosi wszelkie koszty utrzymania domu, na które składają się: podatek od nieruchomości 2.583 zł co kwartał, za energię elektryczną – 500 zł miesięcznie, za wodę – 300 zł miesięcznie, za ogrzewanie – gaz – 9000 zł rocznie., tj. około 2500 zł miesięcznie. następnie podał, że zwraca córce 1/4 część w/w opłat, W tym miejscu zauważyć należy, że rozliczenie w/w należności powinno obciążać

pozwaną w 1/5 części, gdyż w domu zamieszkuje 5 osób, a więc w kwocie po 460 zł miesięcznie. Wątpliwości Sądu budzą wydatki pozwanej związane z utrzymaniem samochodu córki. Wprawdzie pozwana, jak sama przyznaje korzysta od czasu do czasu z samochodu córki i w związku z tym partycypuje w kosztach zakupu paliwa, to wydatki związane z utrzymaniem samochodu córki w kwocie 2300 zł rocznie zdaniem Sądu nie należą do usprawiedliwionych kosztów utrzymania pozwanej. Sąd uznał, że dokonane przez K. Ż. wyliczenie aktualnych kosztów jej utrzymania nie jest wiarygodne i czynione jest wyłącznie na użytek niniejszego procesu zwłaszcza, że koszty te nie mogą kształtować się powyżej kwoty miesięcznych jej dochodów. Wskazać przy tym należy, że roszczenie oparte na przepisie art. 138 k.r.o. nie może być środkiem do weryfikacji poprzedniego rozstrzygnięcia o alimentach tylko na tej podstawie, że w ocenie osoby uprawnionej do ich pobierania są one za niskie w stosunku do jej potrzeb.

W ocenie Sądu od daty zasądzenia alimentów na rzecz pozwanej nie uległy istotnej zmianie jej potrzeby i koszty utrzymania, a występujące obecnie koszty utrzymania pozwanej w większości istniały w dacie zasądzenia poprzednich alimentów. K. Ż. wraz z alimentami płaconymi dotychczas przez powoda ma do dyspozycji kwotę około 2500 miesięcznie i środki te w ocenie sądu są wystarczające na pokrycie jej miesięcznych usprawiedliwionych potrzeb.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sprawy Sąd uznał, że nie zachodzą przesłanki z art. 138 k.r.o. uzasadniające uchylene alimentów jak ich podwyższenie i powództwa oddalił, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie przepisu art. 100 k.p.c.